

[Krag.]

faktisk og praktisk hindrer saadanne Varer i at komme ind i Landet. Hvad nytter det at tænke paa f. Eks. at forhøje Tolden paa visse færdige Varer voldsomt — lad mig nævne Skotøj —, hvis man overhovedet hindrer Skotøj i at komme ind i Landet? Eller hvad nytter det, at man her stærkt øger Kaffeafgiften, hvis Forholdet skal være det fremdeles, at Kaffe ikke kan indføres i dette Land?

Naar man derfor hævder Nødvendigheden af at faa disse Foranstaltninger til Dækning ad indirekte Vej af en Del af Overenskomstens Udgifter og faa dem bragt ud i Livet hurtigst muligt, saa maa Forudsætningen være, at Valutaforligets Forudsætninger hurtigst muligt bringes ud i Virkeligheden. Men dette har man nægtet hidtil — med de Følger, som vi alle kender.

Efter min og efter mit Partis Mening er den tilvejebragte Valutaordning, som gennem den sidste Lovgivning kan opretholdes nogle Maaneder endnu, i Virkeligheden brudt sammen i sig selv. Det var dens Formaal at sikre Raavarer til de eksporterende Erhverv, først og fremmest Gødning og Foderstoffer til Landbruget. Men hvad er Resultatet blevet? At denne Valutaordning er blevet en Hemning og en Hindring for alt Erhvervsliv. Den har, ledsaget af Fortsættelsen af Regeringens Kronepolitik, skabt en skærende Modsætning til det, som var dens Formaal, og virket i høj Grad hemmende paa en Forbedring af de indre økonomiske Tilstande, som ligger saaledes, at hvis man tog det Hensyn til dem, man er pligtig til at tage i Henhold til den sidst gennemførte Valutalov, maatte det have en anden Kronevurdering til Følge end den, der i Dag gennemføres.

Derfor rejser der sig for os det Spørgsmaal, som kræver en snarlig Besvarelse: hvor længe kan Oppositionen ved at delegerede Medlemmer til Valutaudvalget paatage sig sin Del af Ansvar for den økonomiske Politik, der med Handelsministeren i Spidsen føres af Regeringen? Hvor længe bør vi tage Ansvar paa os ved at deltage i Forhandlinger i dette Udvalg, hvor Oppositionens Stemme i Virkeligheden er en Røst i Ørkenen? Vi er af den Opfattelse, at dette ikke ret længe kan fortsættes, og

jeg har ikke villet undlade i Tide at gøre den høje Regering opmærksom herpaa.

Men trods alt er Forholdet dog det, at de mange, der er i Nød, venter Resultater, de kræver Hjælp, og om end Regeringens Politik hindrer, at Hjælpen kommer til at virke udover en kort Stund, maa dog Hjælpen ydes. Drikken, som iskænkes, er dyr, den helbreder ikke, man den kan dulme Smerten for en Stund, og dette kan, naar Smerten er saa voldsom, som den for Tiden er i det danske økonomiske Liv, være en Nødvendighed. Vi har erkendt denne Nødvendighed, og derfor har, som sagt, mit Parti i Samarbejde med det konservative Folkeparti gennemført dette Forlig. Vi har stillet de Hovedkrav til Side, som det var umuligt for os at faa opfyldt, og vi har nøjedes med et Surrogat for den Medicin, som alene varigt kan virke lægende overfor Tidens store Vanskeligheder.

I øvrigt skal jeg erkende, at der indenfor den ganske snævre Ramme, som af Regeringen og Regeringspartierne blev sat for disse Forhandlinger, er vist Forhandlingsvillie fra Regeringspartiernes Side, ligesom jeg anerkender den Ledelse, der har været under Forhandlingerne. Jeg skylder ogsaa Tak for den Loyalitet, der har været i det andet Oppositionsparti, medens vi har arbejdet os frem ad de Linier, som vi mener fører til det Maal, vi har sat os. Ret langt — det erkender jeg — er vi ikke naaet, et Stykke er vi kommet paa Vej, og vi haaber paa i den kommende Tid at faa Styrke til at naa Vejen til Ende og naa de Maal, som vi har sat os.

Med disse Ord skal jeg anbefale de her foreliggende Forslag til Vedtagelse.

Christmas Møller: Det er i Dag nøjagtig 1 Maaned, siden det ærede Medlem Hr. Krag og jeg paa vore Partiers Vegne, ved 4-Tiden tror jeg det var, mødte i Statsministeriet overfor den højtærede Statsminister. Vi blev som altid, naar Regeringen og Oppositionspartierne forhandle, hvad enten disse møder hvert for sig eller sammen, modtaget som gentlemen. Men hvis jeg vilde paastaa, at den højtærede Statsminister den Dag saa helt saa tilfreds ud, som han forekommer mig i Dag, vilde jeg ikke tale i Overensstemmelse med Sandheden, og hvis jeg siger, at der lød